

## บทที่ 1

### บทนำ

#### 1.1 หลักการและเหตุผล

ในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น มีปรัชญา หรือจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคนให้มีความรู้และคุณลักษณะสำคัญอยู่ 2 ประการด้วยกัน คือ เพื่อสร้างคนโดยมุ่งหมายที่จะผลิตบัณฑิตเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม โดยมีมาตรฐานวิชาชีพและมาตรฐานวิชาการในระดับนานาชาติ และอีกประการหนึ่งก็เพื่อให้ได้บัณฑิตเป็นคนที่สมบูรณ์ มีลักษณะของบัณฑิตคือ ความรู้รอบตัว และคุณธรรมหรือเรียกว่าเป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีบทบาทอันสำคัญในการพัฒนาประเทศซึ่งมีภาระหน้าที่หลักก็คือ การผลิตบัณฑิตออกไปพัฒนาประเทศ บุคคลที่จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ หรือเป็นประโยชน์ต่อสังคมจะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณภาพดี หรือเป็นบุคคลที่ได้รับการพัฒนาจนมีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านวิชาชีพชั้นสูง สติปัญญา อารมณ์ สังคม ร่างกายและจิตใจ นักศึกษามหาวิทยาลัยจึงเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต

การที่จะพัฒนานักศึกษาในมหาวิทยาลัย ให้มีคุณสมบัติตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ใช้เพียงแต่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ความรู้ทางด้านวิชาการและวิชาชีพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการพัฒนาให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์ในทุกๆด้าน เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของประเทศ ดังนั้น การจัดการอุดมศึกษาจึงต้องมุ่งทั้งในเรื่องของการจัดกิจกรรมตามหลักสูตร คือการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตร ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณสมบัติของนักศึกษา เสริมสร้างบุคลิกภาพและสมรรถภาพในด้านต่างๆให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา

ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น กลุ่มผู้บริหารได้มีการแถลงนโยบายในการผลิตบัณฑิตเอาไว้ (นพดล ทองโสภิต, 2533) ดังนี้

1. เป็นผู้รอบรู้ และรู้จักประมาณตน ไม่ยึดมั่นหรือมีความรู้แต่ในวิชาชีพของตนแต่เพียงด้านเดียว ทั้งนี้เพื่อที่จะไม่กลายเป็นคนใจคอคับแคบ ต้องมีความรู้ ความคิดกว้างขวางยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากที่สุด

2. เป็นผู้ที่ใช้ความคิดและวิจารณ์เพื่อหาความรู้และประสบการณ์ทั้งในด้านชีวิตและโลกทัศน์ เพื่อเสริมสร้างพลังความคิดและวิจารณ์ที่เหมาะสม หากขาดวิจารณ์จะทำให้ถูกหลอกง่าย และจะรับข้อมูลโดยไม่ได้กลั่นกรอง

3. มีทักษะและระเบียบในการคิดและสามารถแสวงหาความรู้ได้ตลอดไป ความรู้ที่ได้ในชั้นอุดมศึกษานั้น ไม่ควรจะหนีกอยู่แต่ในเรื่องวิทยาการอย่างเดียว ซึ่งจะไม่วันจบสิ้นแต่จะต้องมุ่งถึงการเรียนรู้ระเบียบวิธีที่จะคิดเองได้แสวงหาได้ และพบได้ด้วยตนเองและจะเป็นเครื่องมือติดตัวไปจนตลอดอายุ

4. มีจิตใจสูง มีมนุษยสัมพันธ์ จริยธรรม มีความซื่อสัตย์ในคุณค่าของวัฒนธรรมและความงามของศิลปะทุกด้าน

5. พัฒนาปัญญาในเชิงปัญหา และเปลี่ยนเจตคติที่เคยมุ่งศึกษาเฉพาะวิชา มาเป็นเชิงปัญหาเป็นวิธีการหาความรู้โดยให้ความสนใจและศึกษาปัญหารอบด้าน

6. เป็นผู้ใฝ่สันติสุข และพยายามยุติปัญหาด้วยปัญญาและเหตุผลในทางสันติ มีความเข้าใจในความเป็นมา ความรู้และประสบการณ์ของมนุษยชาติในอดีตอย่างถูกต้อง ไม่เป็นผู้นิยมการใช้พลังหรือเล่ห์กลกับผู้อื่น

ถ้ามหาวิทยาลัยขอนแก่น จะผลิตบัณฑิตที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายข้างต้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยกิจกรรมตามหลักสูตร และกิจกรรมเสริมหลักสูตรร่วมกัน

กิจกรรมนักศึกษาได้เริ่มก่อตั้งมาพร้อมกับการตั้งมหาวิทยาลัย ในประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ซึ่งในอันที่จะพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพ มีความหลากหลายทั้งทางด้านอาชีพ สังคม อารมณ์ และจิตใจนั้น การจัดกิจกรรมสำหรับนักศึกษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนานักศึกษา โดยเฉพาะในช่วงปีพ.ศ. 2511-2519 กิจกรรมนักศึกษาได้รับความนิยมและมีผู้เข้าร่วมมากขึ้น แต่หลังจากหมดยุคกิจกรรมการเมืองต่างลงไป รูปแบบของกิจกรรมนักศึกษาเป็นไปในทางฟุ่มเฟือยและไม่มีเป้าหมาย กิจกรรมในรูปแบบรื่นเริงบันเทิงมีมากกว่าการพัฒนาคุณค่าของคนและสังคม (สมเดช มุงเมือง, 2523) นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมน้อยลงในกิจกรรมที่เป็นงาน นักศึกษาจริง ๆ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ก็ปรากฏในมหาวิทยาลัยขอนแก่นด้วยเช่นเดียวกัน

ความชอบใจของกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น แสดงให้เห็น  
ในรูปของบทความของนักศึกษา ที่สะท้อนความรู้สึกในการทำกิจกรรมนักศึกษาใน  
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ชานาญ นฤคนธ์ (2531) ได้กล่าวถึงกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัย  
ขอนแก่นถึงความชอบใจที่ไม่อาจแก้ไขได้ในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาว่า

"กิจกรรมที่ต้องการแสดงความคิดเห็น หรือต้องใช้สมองขบคิดในประเด็น  
ปัญหาต่างๆ มักจะไม่ได้รับการเข้าร่วมจากนักศึกษา หรือแม้แต่ชมรมเองด้วย  
คำตอบว่าหนักสมอง กิจกรรมที่จะมีคนเข้าร่วมมักจะเป็นกิจกรรมประเภทบันเทิง  
เริงรมย์ จากการไม่ตื่นตัวของนักศึกษานี้ทำให้นักศึกษาเองเกิดความท้อแท้ในการ  
ทำกิจกรรมเพราะรู้สึกได้ว่าไร้ประโยชน์ และปัญหาสำคัญที่ตามมาคือ กลุ่มกิจกรรม  
ต่างๆไม่ทำหน้าที่เต็มความสามารถ อาจเป็นเพราะรู้สึกว่าไม่มีคนคอยควบคุมหรือ  
จับตามองอยู่แล้ว และที่สำคัญคือขาดผู้ร่วมงานที่จะร่วมแรงร่วมใจในการผลักดัน  
กิจกรรม"

มานะ แก้วมาลา (2531) ได้กล่าวถึงความชอบใจในการเข้าร่วม  
กิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ไว้ว่า

"ในสำนักของนักศึกษาทั่วไปหรือบางส่วนของนักศึกษาเอง มักจะ  
เปรียบเทียบประวัติศาสตร์สมัย 14 ตุลา หรือ 6 ตุลา กับยุคสมัยปัจจุบันแล้วสรุป  
ปัจจุบันว่ากิจกรรมชอบใจ แนวคิดนี้นำไปสู่การเรียกร้องประวัติศาสตร์และพยายาม  
ทำกิจกรรมให้เหมือนเก่า ในที่สุดก็ล้มเหลวท้อแท้และนักศึกษาก็ไม่เข้าร่วมกิจกรรม"

จิราภรณ์ ชมศรี (2533) ได้กล่าวถึงความชอบใจในการเข้าร่วม  
กิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นไว้เช่นกันว่า

"ปัจจุบันนี้หลายๆ ชมรมมีสภาพไม่แตกต่างกันมากนัก มีคนที่ทำงานจริงๆ  
เพื่อทำงานต่อเนื่องอยู่เพียง 2-3 คน แล้วที่เหลือหายไปไหน กรรมการชมรมมี  
ไว้ให้เต็ม เอาไว้จัดรูปปั้นบอร์ด หรือเอาไว้เขียนใบสมัครเพื่อเข้าทำงานซะอีก  
ซึ่งเป็นโรคเรื้อรังและยึดเยื้อมานาน กิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น  
ถ้าคิดตามจำนวนนักศึกษาที่ทำกิจกรรมเปรียบเทียบกับจำนวนนักศึกษาทั้งหมด จะ  
เห็นว่ามิมีจำนวนน้อยมาก เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น หรือว่ากิจกรรมที่เป็นอยู่  
ไม่น่าสนใจหรือนักศึกษาไม่สนใจกิจกรรม"

จากความรู้สึกรักของนักกิจกรรมข้างต้น ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าทำไมกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจึงซบเซา สาเหตุอาจจะเกิดจากเหตุผลหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมไม่น่าสนใจ หรือนักศึกษาไม่เห็นความสำคัญก็อาจเป็นได้

คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (2525) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตและนักศึกษาในประเทศไทย ได้ให้ข้อสังเกตในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาไว้ว่า ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษานั้น อาจเกิดขึ้นโดยสาเหตุ 2 ประการ คือ เกิดจากความรู้สึกสนใจในกิจกรรมของนักศึกษาเอง และอาจเกิดจากความพยายามของกลุ่ม หน่วยงานหรือสถาบันการศึกษานั้นๆ ในอันที่จะชักจูงให้เยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมในสถานศึกษา ซึ่งยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร สาเหตุอาจเกิดจากการที่ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องในการทำกิจกรรมนักศึกษาไม่เข้าใจ และไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษาอย่างแท้จริง การเข้าร่วมกิจกรรมส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะการเข้าร่วมเป็นบางกิจกรรมที่มีประโยชน์แก่ตัวสมาชิกเองเท่านั้น หรือบางครั้งก็เป็นการบังคับให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งจะทำให้การเข้าร่วมกิจกรรมนั้นมีลักษณะหละหลวม ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเพราะมิได้เกิดจากความต้องการ หรือความพึงพอใจขั้นพื้นฐานในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ดังนั้น การจัดกิจกรรมหรือดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่กระตุ้นความต้องการที่อยากจะเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาจึงจำเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยที่ผู้วิจัยเป็นศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยได้มีส่วนร่วมอยู่ในงานกิจกรรมนักศึกษาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2530 และทำงานในส่วนของกิจกรรมนักศึกษาในลักษณะและรูปแบบต่างๆ จนถึงปัจจุบัน ได้เห็นด้วยกับแนวความคิดดังกล่าวที่ว่า ความพึงพอใจหรือแรงจูงใจขั้นพื้นฐานน่าจะเป็นแนวทางหนึ่งในการศึกษาวิจัย เพื่อจะหาวิธีการแก้ไขปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาได้ ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นว่ามีแรงจูงใจพื้นฐานอยู่ในระดับใด โดยได้อาศัยแนวทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของมาสโลว์เป็นแนวทางในการศึกษา ผลการวิจัยที่ได้จะทำให้ทราบความต้องการพื้นฐานที่เกิดจากตัวนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งเป็นผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยตรง โดยผลที่ได้ก็จะนำมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษา ในการวางรูปแบบหรือแนวลักษณะของกิจกรรมนักศึกษา และพัฒนางานกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยขอนแก่นในอนาคตต่อไป

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาและสำรวจระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม  
นักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของ  
นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ตามตัวแปรด้านเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทาง  
การเรียน และกลุ่มสาขาวิชา

## 1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

1.3.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วม  
กิจกรรมนักศึกษาอยู่ในระดับที่สูงขึ้นไป ตามตัวแปรแต่ละด้านที่ศึกษา

1.3.2 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษา  
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง แตกต่างกัน

1.3.3 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษา  
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในแต่ละชั้นปี แตกต่างกัน

1.3.4 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษา  
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่างกัน แตกต่างกัน

1.3.5 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษา  
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา แตกต่างกัน

## 1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง กิจกรรมที่นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา  
หรือระดับมหาวิทยาลัยจัดขึ้น เพื่อให้มีประสบการณ์ สามารถพัฒนาตนเองในด้าน  
ส่วนตัว สังคม และด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมที่นักศึกษาสมัครเข้าร่วมด้วยความ  
สมัครใจ และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคะแนนหรือหน่วยกิตใดๆ หรือไม่มีผลประโยชน์  
ในการจัดอย่างอื่น การดำเนินกิจกรรมต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์และ  
ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันอุดมศึกษา กิจกรรมนักศึกษาเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า  
กิจกรรมเสริมหลักสูตร

1.4.2 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับหลักสูตรปริญญาตรี ภาควิชา ปีการศึกษา 2537 ของคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวนทั้งสิ้น 15 คณะ ทั้งนี้ไม่นับรวมคณะศิลปกรรมศาสตร์ เพราะเป็นคณะตั้งใหม่และมีนักศึกษาเพียงชั้นปีเดียวเท่านั้น

1.4.3 ชั้นปี หมายถึง ชั้นปีที่นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ตามหลักสูตรการเรียนการสอนนั้นๆ เนื่องจากหลักสูตรการเรียนการสอนของแต่ละคณะในมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีความแตกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ ชั้นปีหมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 เท่านั้น

1.4.4 คณะ หมายถึง คณะต่างๆในมหาวิทยาลัยขอนแก่น

1.4.5 กลุ่มสาขาวิชา หมายถึง กลุ่มของคณะต่างๆทุกคณะที่เปิดทำการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่มีลักษณะหลักสูตรมีลักษณะสายวิชาชีพที่คล้ายกัน ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่กองแผนงาน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ใช้แบ่งในการวางแผนทางการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (เรื่องชัย จรุงศิริวัฒน์, 2537)

1.4.5.1 กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ มี 7 คณะ คือ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ และคณะสัตวแพทยศาสตร์

1.4.5.2 กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มี 5 คณะ คือ คณะเทคโนโลยี คณะเกษตรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

1.4.5.3 กลุ่มฝึกหัดครู มี 1 คณะ คือ คณะศึกษาศาสตร์

1.4.5.4 กลุ่มมนุษยศาสตร์ มี 2 คณะ คือ คณะวิทยาการจัดการ และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

1.4.6 มหาวิทยาลัย ในกรณีที่ใช้ในแบบสอบถามแรงจูงใจ ให้หมายถึง มหาวิทยาลัยขอนแก่น แต่ถ้าอยู่ในเนื้อหาบทอื่นๆ ให้หมายถึงมหาวิทยาลัยต่างๆในประเทศไทย โดยเมื่อกล่าวถึงจะมีการระบุชื่อมหาวิทยาลัยนั้นๆด้วย

1.4.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แด้มระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา (Grade Point Average = G.P.A) ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งในการวิจัยในครั้งนี้ได้แบ่งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาออกเป็น 4 ระดับ คือ

- ต่ำกว่า 2.00 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
- 2.00-2.50 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้
- 2.51-2.99 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี
- 3.00 ขึ้นไป หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมาก

1.4.8 ระดับแรงจูงใจ หมายถึง ระดับความต้องการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้จะแบ่งระดับแรงจูงใจโดยการแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ยออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 1.00-1.50 คือ ระดับแรงจูงใจต่ำมาก
- ระดับ 1.51-2.50 คือ ระดับแรงจูงใจต่ำ
- ระดับ 2.51-3.50 คือ ระดับแรงจูงใจปานกลาง
- ระดับ 3.51-4.50 คือ ระดับแรงจูงใจสูง
- ระดับ 4.51-5.00 คือ ระดับแรงจูงใจสูงมาก

1.4.8 ขึ้นแรงจูงใจของมาสโลว์ หมายถึง ขึ้นความต้องการแรงจูงใจตามทฤษฎีของมาสโลว์ มีด้วยกัน 5 ขั้นคือ

1. ขั้นความต้องการทางสรีระ
2. ขั้นความต้องการสวัสดิภาพ และความมั่นคงปลอดภัย
3. ขั้นความต้องการความรัก และเป็นสมาชิกของกลุ่ม
4. ขั้นความต้องการภาคภูมิใจในตนเอง
5. ขั้นความต้องการรู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถูกต้องแท้จริง

### 1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ภาควิชา ภาควิชา 2537 จำนวน 15 คณะเท่านั้น

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.2.1 ตัวแปรอิสระ คือ เพศ ชั้นปี คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกลุ่มสาขาวิชา

1.5.2.2 ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้านคือ

1. ด้านความต้องการทางสรีระ
2. ด้านความต้องการสวัสดิภาพ และความมั่นคงปลอดภัย
3. ด้านความต้องการความรัก และเป็นสมาชิกของกลุ่ม
4. ด้านความต้องการภาคภูมิใจในตนเอง
5. ด้านความต้องการรู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถูกต้องแท้จริง

### 1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.6.1 ในการตอบแบบสอบถามการวิจัยครั้งนี้ ผู้ตอบด้วยความจริงใจ

1.6.2 ช่วงเวลา และสถานที่ในการตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อข้อมูล และเนื้อหาที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถาม

## 1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ช่วยให้เห็นทราบระดับความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญในการวางนโยบาย ตลอดจนแนวทางในการดำเนินการในงานด้านกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ทั้งในระดับคณะและส่วนกลางได้ อันเป็นผลให้กิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นเหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม เป็นกิจกรรมที่นักศึกษาชอบ มีประโยชน์ และกิจกรรมมีความหลากหลายมากขึ้น

1.7.2 นำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการให้การศึกษา หรือเป็นข้อมูลความรู้ให้กับผู้บริหาร อาจารย์ผู้รับผิดชอบงานกิจกรรมนักศึกษา ตลอดจนนักศึกษาที่ทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัยขอนแก่นเอง ได้นำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นประกอบในการวางแผน และวางรูปแบบการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้งให้ประสบความสำเร็จ

1.7.3 เป็นข้อมูลที่จะช่วยพัฒนางานกิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ให้ดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้องและเหมาะสม